

Til det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes) skal jeg sige, at vi plejer jo ikke at være saa strenge her i Rigsdagen, at vi sige: Det er kun de rene, skære Retskrav, vi kunne tage Hensyn til. Vi plejer i al vor Lovgivning — det har det ærede Medlem ogsaa selv været med til — i rigt Maal ogsaa at tage Billighedskrav med i Betragtning. Nu mente det ærede Medlem, at medens det er lykkedes Kommissionen fuldstændigt at godtgøre, at der intet Retskrav er, havde Kommissionen været mindre heldig i den anden Del af sin Opgave, nemlig at paavise, at der undertiden er faret frem med stor Haardhed, og at der er begaaet visse Ubilligheder. Det synes jeg nu ikke fuldt ud fremgaar af Kommissionens Betænkning, og jeg beder ærede Medlemmer, der komme ind i Udvalget, om at gennemlæse denne Betænkning. Jeg tror da, De ville finde, at jeg har Ret. Jeg skal nøjes med foreløbig — da det sikkert ikke vil være hensigtsmæssigt her at komme ind paa en Drøftelse i Enkeltheder — at henvise ærede Medlemmer til Kommissionsbetænkningen, som den foreligger her, særlig til Udredningen Side 14 fg. i Forslaget af Forholdet med Havrelandgildet paa Hørsholm. Det forekommer mig, at Kommissionen ret fyldestgørende har paavist, at der her er faret haardt frem mod de vedkommende. Man kan ingenlunde sige, at der skulde være sket en Uret i den Forstand, at den kunde kræves redderet efter saa mange Aars Forløb ad Rettens Vej, men at der er faret frem med Haardhed, er virkelig oplyst i den Del af Betænkningen, jeg her henviser til. Og selv om der ikke er oplyst saa stærke Ting med Hensyn til andre Afgifter, saa er der dog ogsaa her Momenter, der kunne begrunde, at der tages Billighedshensyn ved andre Afgifter, med Hensyn til hvilke Nedsættelse foreslaas.

Det ærede Medlem gav mig ganske Ret i, at jeg tilstræber at gøre Kassebeholdningen mere likvid, og hvis han tager det meget nøje, kan han naturligvis sige, at det er urigtigt, at jeg saa vil berøre Kassebeholdningen disse 45,000 Kr. om Aaret. Men det er, forekommer det mig, alligevel ikke en Sum, der har synderlig Betydning i Forhold til de Spørgsmaal, det her drejer sig om, og den i hvert Tilfælde

af Dele af vort Folk som en stor Ubillighed fra Statsmagtens Side følte Fremfærd.

Det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (la Cour) mente, at man skulde give samme Afskrivning over det hele. Det Synspunkt tror jeg ikke, det ærede Medlem kan opretholde. Kommissionens Synspunkt, saaledes som det er accepteret af Regeringen, er, derimod det, at der kun skal gives Afskrivning, hvor det kan paavises, at der virkelig i sin Tid er faret frem med Haardhed overfor de vedkommende Ydere. At give en Afskrivning, hvor noget saadant ikke kan paavises, vilde der dog ingen Mening være i. — Det ærede Medlem foreslog subsidiært, forstod jeg ham, at man skulde ordne Sagen ved at give Yderne Adgang til at afløse deres Forpligtelser med 16 Gange Afgiftens Beløb. Ja, jeg forstod vist det ærede Medlem rigtigt, at denne Afløsning skulde være frivillig, men jeg tillader mig at tro, at dette ikke vil blive benyttet af særdeles mange af Yderne; der er for øvrigt ifølge Lovforslagets § 11 givet Adgang til efter visse bestemte Regler at afløse de aarlige Ydelser med en Kapitalydelse. Jeg er fuldkommen sikker paa, at dette kun vil blive benyttet af et lille Mindretal, og at det ærede Medlems Forslag ogsaa kun vilde blive benyttet af et Mindretal, og saa vilde vi netop komme dertil, at vi beholdt Afgifterne, Utilfredsheden, Besværigheden, Bekostningen for Administrationen i en uoverskuelig Fremtid.

Det ærede Medlem sagde, at vi ikke kunne synderlig videre ved dette Forslag; for Afgifterne skulle dog erlægges i 60 Aar endnu. Ja, men Spørgsmaalet er da bragt ud af Verden. Hvis dette Forslag vedtages, er det Stridsspørgsmaal, der allerede har givet Anledning til, at Lovgivningsmagten adskillige Gange er sat i Bevægelse, og at der er nedsat en Kommission, som har gjort dette store og besværlige Arbejde, bragt ud af Verden. Selv om adskillige Ydere mene, at der ikke er taget tilstrækkeligt Hensyn til dem, er Sagen endt, det kan ikke nytte at procedere mere om den. Lovgivningsmagten og den offentlige Mening faa Ro for den, og jeg skulde mene, at der ogsaa vilde falde Ro i de ærede Afgiftsyderes Sind — det er i hvert Fald min Tro.